

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/65/2019
Identifikačné číslo spisu: 1516203656
Dátum vydania rozhodnutia: 11.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1516203656.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpenej JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom v Bratislave, Karadžičova 8, proti žalovanému S. S., trvalým pobytom v G., zastúpenému advokátom JUDr. Vladimírom Sidorom, so sídlom v Hlohovci, Železničná 4/A, o zaplatenie 544,64 € s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe žalovaného o zaplatenie 3 856,51 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 58C/64/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. decembra 2018 sp. zn. 9Co/97/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. marca 2017 č.k. 58C/64/2016-120 prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 544,54 € s príslušenstvom špecifikovaným vo výrokovej časti rozhodnutia. Druhým výrokom konanie v časti zaplatenia sumy 700 € a tomu prislúchajúcemu úroku z omeškania zastavil. Tretím výrokom vzájomnú žalobu žalovaného zamietol. Štvrtým výrokom priznal žalobkyni náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 52 ods. 1 až ods. 4, § 100 ods. 1, § 101, § 451 ods. 1 a ods. 2, § 559 ods. 2, § 517 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a/ a písm. b/, § 3 ods. 1, ods. 2 a ods. 6, § 4 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z., § 25 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., § 3 ods. 1, § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Súd konanie v časti o zaplatenie 700 € s príslušenstvom s poukazom na čiastočné späťvzatie žaloby žalobkyňou zastavil v súlade s § 144 CSP a § 145 ods. 1 a ods. 2 CSP. Predmetom konania po čiastočnom späťvzatí zostala istina 544,64 € s príslušenstvom. Súd mal za to, že Zmluva o vydaní a používaní platobnej karty medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovaným je spotrebiteľskou zmluvou. Námietku premlčania vznesenú žalovaným považoval za nedôvodnú, keďže premlčacia doba v čase podania žaloby ešte neuplynula. Súd dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná, keď námietky žalovaného o absencii

podstatných náležitostí úverovej zmluvy považoval za nedôvodné, a preto jej v celej časti vyhovel a žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 544,54 € s príslušenstvom. Súd vzájomnú žalobu žalovaného zamietol, pretože žalovaným uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3 856,51 € považoval za nedôvodný, keďže žalovaný v priebehu konania nepreukázal existenciu žiadneho z dôvodov zakladajúcich nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Proti uvedenému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 13. decembra 2018 sp. zn. 9Co/97/2018 prvým výrokom napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bolo vyhovené žalobe žalobkyne zmenil (§ 388 CSP) tak, že žalobu zamietol. Druhým výrokom priznal žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania o žalobe žalobkyne v rozsahu 100 %. Tretím výrokom napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola zamietnutá vzájomná žaloba žalovaného zmenil (§ 388 CSP) tak, že žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 100 € spolu s úrokom z omeškania zo sumy 100 € vo výške 5% ročne od 21. februára 2017 do zaplatenia. Štvrtým výrokom vo zvyšku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola zamietnutá vzájomná žaloba žalovaného, potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Piatym výrokom priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe v rozsahu 94,82 %. Šiestym výrokom odvolanie žalovaného proti výroku o zastavení konania odmietol (§ 386 písm. b/ CSP). Odvolací súd odmietol odvolanie žalovaného proti výroku o zastavení konania ako podané neoprávnenou osobou, keďže nebolo vydané v jeho neprospech. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený skutkový stav nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že medzi stranami sporu platne vznikla zmluva o úvere. Poukázal na § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z., § 497 Obchodného zákonníka, § 457, § 451 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd mal za to, že zmluva o úvere obsahuje náležitosti - určenie zmluvných strán a určenie sumy (limitu), do ktorej budú peňažné prostriedky poskytnuté, avšak neobsahuje podstatné náležitosti - záväzok veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky a záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté prostriedky a zaplatiť úroky. Uzavrel, že medzi stranami nedošlo k uzavretiu platnej zmluvy o úvere, preto, pokiaľ si strany sporu vzájomne plnili z neplatnej zmluvy, sú povinné vydať si vzájomne tieto plnenia, pričom ich práva a povinnosti sa spravujú režimom bezdôvodného obohatenia. Dospel k záveru, že nárok žalobkyne je v celom rozsahu nedôvodný, pretože žalovaný voči žalobkyni nemá žiaden dlh, keď rozdiel vzájomných plnení právneho predchodcu žalobkyne a žalovaného predstavuje sumu 3 558,49 € v prospech žalovaného. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietol. Odvolací súd zároveň dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti vzájomnej žaloby žalovaného. Žalovaný sa vzájomnou žalobou domáhal zaplatenia 3 856,51 € s príslušenstvom. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaný plnil spolu v súvislosti s neplatnou zmluvou o úvere právnenému predchodcovi žalobkyne sumu 7 482,74 €, ktorá prevyšovala poskytnuté plnenie o 3 558,49 €, čo je suma, o ktorú sa právny predchodca žalobkyne, ako aj žalobkyňa obohatili na úkor žalovaného. Dospel k záveru, že v sume o zaplatenie 3 458,49 € nie je žalobkyňa pasívne vecne legitimovaná, keďže túto sumu žalovaný plnil jej právnenému predchodcovi, a tento je subjektom, ktorý sa na úkor žalovaného obohatil. V prospech žalobkyne (po postúpení pohľadávky) žalovaný plnil iba sumu 100 €, a to dňa 18. októbra 2016. Odvolací súd zároveň poukázal, že vzájomná žaloba bola žalovaným uplatnená v konaní až podaním zo 6. februára 2017, doručeným súdu prvej inštancie 10. februára 2017, teda po právoplatnosti uznesenia o pripustení zmeny subjektu na strane žalobcu. To znamená, že vzájomná žaloba bola podaná iba voči súčasnej žalobkyni, a nie aj voči jej právnenému predchodcovi. Žalovaný má preto voči žalobkyni nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 100 €, a preto vo zvyšku žalovanej istiny spolu s príslušenstvom súd vzájomnú žalobu žalovaného zamietol. Súd žalovanému priznal aj úrok z omeškania, avšak od 21. februára 2017 (deň po doručení vzájomnej žaloby žalobkyni). Súd v časti, v ktorej nebola vzájomná žaloba dôvodná, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a vo zvyšnej časti rozhodnutie zmenil tak, že žalovanému priznal voči žalobkyni sumu 100 € s príslušenstvom. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), a to vo výrokoch III., IV. a V. napadnutého rozhodnutia. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 420 písm. f/ CSP. Namietal, že odvolací súd pochybil pri posúdení okamihu vyvolania

účinkov vzájomnej žaloby a zmeny subjektov na strane žalobcu, čo malo za následok zamietnutie podstatnej časti vzájomnej žaloby, hoci na takéto meritórne rozhodnutie neexistoval dôvod. Mal za to, že už podaním z 20. októbra 2016 (doručeným súdu 21. októbra 2016) uplatnil voči žalobkyni vzájomnú žalobu, bez ohľadu na to, že podanie trpelo vadami. Bez ohľadu na neúplnosť podania, toto vyvolalo účinky už 21. októbra 2016, pričom súd mal žalovaného vyzvať na doplnenie/opravu uvedeného podania v zmysle § 129 ods. 1 CSP. Záver odvolacieho súdu, že vzájomná žaloba bola uplatnená až podaním zo 6. februára 2017, doručeným súdu prvej inštancie 10. februára 2017, považoval za nesprávny, keďže sa tento záver prieči zistenému skutkovému stavu. Poukázal na ustanovenia § 124 ods. 1 a ods. 2 CSP. Uviedol, že podaním zo 6. februára 2017 iba doplnil predchádzajúce podanie, nešlo tak o novú vzájomnú žalobu. Žiadal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovaného písomne nevyjadрила.

5. K dovolaniu žalovaného proti výroku IV. a výroku V. vyššie uvedeného rozsudku odvolacieho súdu, najvyšší súd uvádza nasledovné:

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolačný súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je v tejto časti potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. V danom prípade žalovaný prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

12. Podľa § 420 písm. f/ CSP tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Žalovaný v súvislosti s uvedenou vadou (§ 420 písm. f/ CSP) namieta, že súdy nižšej inštancie postupovali nesprávne, keď žalovaného nevyzvali na odstránenie väd podania z 20. októbra 2016 (ktorým podal vzájomnú žalobu), v dôsledku čoho následne nesprávne posúdili okamih podania vzájomnej žaloby.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný podaním z 20. októbra 2016 (nachádzajúcim na č. l. 75 spisu), uplatnil voči žalobkyni vzájomnú žalobu, v ktorej uviedol, že: „žalovaný preto požaduje už v rámci tohto súdneho konania prípadný preplatok vrátiť späť z titulu bezdôvodného obohatenia žalobcu. Žalobný protinávrh v tejto veci bude zo strany žalovaného doplnený obratom potom, ako bude zo strany žalovaného preukázaná celková výška splátok úveru žalobcom.“ Následne žalovaný podaním zo 6. februára 2016 odstránil vady podania z 20. októbra 2016. Keďže žalovaný sám odstránil vady pôvodného podania, nebolo preto potrebné, aby súd prvej inštancie vyzýval žalovaného na odstránenie nedostatkov podania z 20. októbra 2016, keďže žalovaný sám jeho nedostatky odstránil. Takýto prípadný úkon by bol zo strany súdu nadbytočným úkonom. Námetka žalovaného, že súdy tým, že ho nevyzvali na odstránenie väd uvedeného podania, zaťažili konanie vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP, je tak neopodstatnená.

15. Žalovaný v podaní zo 6. februára 2016 odstránil vady podania (z 20. októbra 2016) až po právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie z 25. októbra 2016 č.k. 58C/64/2016-105, ktorým súd pripustil zmenu subjektu na strane žalobkyne, a to tak, že z konania vystúpila pôvodná žalobkyňa - Všeobecná úverová banka, a.s. a na jej miesto vstúpila spoločnosť Intrum Justitia Slovakia s.r.o. (poznámka dovolacieho súdu: v súčasnosti vykonávajúca činnosť pod obchodným menom: Intrum Slovakia s.r.o.). Žalovaný v tomto podaní odstránil vady podania, a to v podobe určenia presnej sumy, ktorej sa domáha. Žalovaný v tomto podaní zároveň ako stranu sporu (žalobkyňu) označil spoločnosť Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 8, IČO: 35 831 154, od ktorej požadoval vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3 856,51 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej sumy od 25. januára 2017 až do zaplatenia. Žalovaný teda akceptoval okruh strán sporu po ich zmene vyššie spomínaným uznesením, pričom z jeho podania ani náznakom nevyplýva, že žiada vydanie bezdôvodného obohatenia od pôvodnej žalobkyne (Všeobecnej úverovej banky, a.s.), ktorej v skutočnosti plnil. Je teda zrejmé, že žalovaný sa domáhal zaplatenia uvedenej sumy od spoločnosti Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. (v súčasnosti Intrum Slovakia s.r.o.), t.j. vzájomná žaloba žalovaného bola podaná proti žalobkyni, ktorej vstup súd pripustil do konania. V súvislosti s námietkami vznesenými žalovaným, má dovolací súd za to, že jediným pochybením odvolacieho súdu bola veta uvedená v jeho rozhodnutí, že vzájomná žaloba bola žalovaným v konaní uplatnená až podaním zo 6. februára 2017 (viď bod 19). Ďalší postup odvolacieho súdu bol však v súlade so zákonom a dovolací súd nezistil porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Dovolanie žalovaného tak nie je v zmysle § 420 písm. f/ CSP prípustné.

16. Dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že v prípade, ak žalovaný mienil v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP namietať, že k uvedenej vade došlo v dôsledku nesprávneho právneho záveru odvolacieho súdu v otázke pasívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore, najvyšší súd už v rozhodnutí R 34/1993 vyslovil, že otázka tzv. vecnej legitímácie účastníka (aktívnej alebo pasívnej), je z hľadiska prípustnosti dovolania irelevantná. Vecná legitímácia vyplýva z hmotného práva, má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti (aktívna, pasívna). Záver odvolacieho súdu o tom, že strana sporu nie je v konaní vecne legitimovaná predstavuje otázku spadajúcu pod právne posúdenie veci. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď aj R 24/2017).

17. Dovolateľ v podanom dovolaní napáda aj výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania

(výrok V.), ktorým žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe v rozsahu 94,82 %. Uvedený výrok (aj keď je súčasťou výrokového časti rozsudku, ktorým súd rozhodol vo veci samej) má charakter uznesenia. Dovolací súd uvádza, že dovolanie nie je prípustné ani v tejto časti. V zmysle § 419 CSP je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, ak to zákon pripúšťa. Jeho prípustnosť je však v danom prípade podľa § 420 CSP vylúčená, nakoľko sa nejedná o rozhodnutie vo veci samej ani také, ktorým sa konanie končí. Navyše dovolací súd poznamenáva, že prípustnosť dovolania je rovnako vylúčená aj podľa § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. m/ CSP.

18. V danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného proti výrokom IV. a V. rozsudku odvolacieho súdu nemožno vyvodit' z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, preto najvyšší súd dovolanie žalovaného v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

19. K dovolaniu žalovaného, ktoré podal proti vyššie uvedenému rozsudku odvolacieho súdu vo výroku III. (ktorým dovolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola zamietnutá vzájomná žaloba žalovaného tak, že žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 100 € spolu s úrokom z omeškania zo sumy 100 € vo výške 5 % ročne od 21. februára 2017 do zaplatenia), najvyšší súd uvádza nasledovné:

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], predovšetkým skúmal, či dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 424 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba v tejto časti odmietnuť (§ 447 písm. b/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

21. Prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti stránku objektívnu a subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (objektívna prípustnosť dovolania je vymedzená ustanoveniami § 420 a § 421 CSP). Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa naopak viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie. Skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska objektívneho nasleduje až po skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania; pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie nie je subjektívne prípustné, nepristúpi už k skúmaniu prípustnosti dovolania z hľadiska ustanovení § 420 a § 421 CSP.

22. Podľa § 424 CSP môže dovolanie podať iba strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

23. Napadnutým výrokom dovolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola zamietnutá vzájomná žaloba žalovaného tak, že žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 100 € s príslušenstvom. Výrok, ktorým bolo čiastočne vyhovené vzájomnej žalobe žalovaného, ktorým súd žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému peňažnú sumu, nemá dopad na právne postavenie žalovaného.

24. Žalovaného, ktorý napadnutým výrokom rozhodnutia odvolacieho súdu nebol na svojich právach (z materiálneho hľadiska) negatívne dotknutý, nemožno preto považovať za subjektívne oprávneného podať v danom prípade dovolanie. Vzhľadom na subjektívnu neprípustnosť podaného dovolania v tejto časti, neskúmal dovolací súd, či sa v ňom - vo vzťahu k tomuto výroku - opodstatnene namieta niektorý dovolací dôvod.

25. Dovolací súd preto dovolanie žalovaného podaného proti výroku III. rozsudku odvolacieho súdu odmietol podľa § 447 písm. b/ CSP ako podané neoprávnenou osobou.

26. V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo jej žiadne trovy nevznikli (porov. R 72/2018).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.